

I. FEJEZET

– Figyelj! – mondta egy hang.

Olyan hatást keltett, mintha hirtelen egy oboa szólalt volna meg emberi hangon.

– Figyelj!

Ugyanaz a magas fekvésű, monoton hang.

– Figyelj!

A lehullott faleveleken fekvő, holttestszerű Will Farnaby – haja gubancos, arca groteszkül maszatos és horzsolásokkal teli, öltözéke sáros, csupa rongy – felriadt, és máris talpra szökkent. Molly szólította. Ideje felkelni. Ideje öltözni. Nem késhet el a munkából.

– Köszönöm, drágám – mondta és felült.

Éles fájdalom nyilallt a jobb térdébe, és további kínok gyötörték: a hátát, a két karját, a homlokát fájalta.

– Figyelj!

Csak nem hagyta abba. Hangfekvésében szemernyi változás sem volt. Will a könyökére támaszkodott és körülnézett. Némi zavarodottságot keltett benne, hogy nem londoni hálósobájának szürke tapétáját és sárgás függönyeit látja, hanem fákat, egy tisztást, egy erdei kora hajnal hosszú árnyait és rézsútos fényeit.

– Figyelj?

Hogyhogy *Figyelj*?

– Figyelj! Figyelj – a hang nem tágított.

Milyen furcsának, milyen értelmetlennek tűnt az egész!

– Molly? – szólalt meg a férfi erre kérdő hangsúllyal. – Molly?

E név hallatára mintha egy ablak nyílt volna ki a fejében. Hirtelen újra ott volt az a szörnyen ismerős büntudat a gyomorszáj körül, orrát megcsapta a formaldehid szaga, látta maga előtt a szapora léptekkel haladó, gyors mozgású, kis termetű nővért a zöldre festett folyosón, hallotta keményített egyenruhájának száraz csikorgását.

– Ötvenötös kórterem – mondta a nővér, és megtorpant.

Kinyitott egy fehér ajtót. Will belépett, és egy ráccsal körülvett fehér ágyon ott feküdt Molly. Molly, akinek a fele arcát kötés takarta, és nyitott szája, mint egy apró barlang bejárata tátongott.

– Molly!

Egyre csak szólongatta.

– Molly...

Megbicsaklott a hangja, zokogásban tört ki. Könyörgőre fogta.

– Drágám!

Semmi válasz. A tátva maradt szájából hangosan tört fel a ziháló lélegzet újra és újra.

– Drágám, drágaságom...

Will fogta a nő kezét, amibe hirtelen egy pillanatra visszatért az élet. Majd mozdulatlanul csüngött tovább.

– Én vagyok az – mondta –, én vagyok, Will.

Az ujjak mintha ismét megmoccantak volna. Lassan, nyilvánvaló, hogy hatalmas erőfeszítéssel a férfi kezére kulcsolódtak, egy pillanatra megszorították, aztán a kéz visszahanyatlott az élettelenségbe.

– Figyelj – szólalt meg az az embertelen hang. – Figyelj!

Baleset volt, igyekezett megnyugtatni magát. A nedves úton a kocsi átcsúszott a sávokat elválasztó fehér vonal túloldalára. Gyakran megesik az ilyesmi. Minden újság tele van ilyen hírekkel; ő maga is cikkek garmadáját írta róluk. „Egy édesanya és három gyermeke veszítette életét a frontális...” Csakhogy ez most sehogy sem tartozott ide. Csak az számít, hogy amikor Molly rákérdezett, tényleg vége van-e mindennek, ő azt mondta, igen; csak az számít, hogy nem egészen egy órával az után, hogy azt az utolsó, szégyenletes beszélgetést követően Molly kisétált az esőbe, már a mentőautóban feküdt. Haldoklott.

Rá se nézett, mikor sarkon fordult és elment, rá se mert volna nézni. Még egy pillantás arra a sápadt, szenvedő arcra talán már kibíratatlan lett volna. Felállt, lassan átvonult a szobán, és kisétált az életéből. Nem kéne talán visszahívni, a bocsánatáért esedezni, azt mondani, hogy még mindig szereti? Szerette-e egyáltalán valaha?

Közben az az emberhangú oboa, avagy oboaszerű emberi hang századszor szólította fel: *Figyelj!*

Igen, szerette valaha egyáltalán?

Búcsúzom, Will, idézte fel a szavait, melyeket a küszöbön suttogott el, miközben még egyszer visszanézett rá. Végül ő volt az, aki kimondta – egész halkán, szíve legmélyéről hozván fel ezt a nyolc szót: *Még mindig szeretlek, Will – annak ellenére, ami történt.* Egy pillanatra rá becsukódott mögötte a lakásajtó – szinte egyetlen hang nélkül. A zárnyelv apró, száraz kattanása hallatszott, és Molly már nem volt sehol.

Will felugrott, odarohant a bejárati ajtóhoz, kinyitotta és a távolodó léptek kopogását hallgatta a lépcsőházban. Mint egy elillanó kísértet, ha kukorékol a kakas: az ismerős parfüm halvány illata terjengett

a levegőben, már múltában. Will visszacsukta az ajtót, bement a szürkésárga hálóba, kinézett az ablakon. Pár másodperc telt csak el, máris látta, hogy Molly átmegy az úton és beszáll a kocsiba. Hallotta az indító éles, metsző csiszatolását, egyszer, még egyszer, és aztán felbőgött a motor. Most nyissa ki az ablakot? *Várj, Molly, várj!*, hallotta saját kiáltását, saját képzeletbeli kiáltását. Nem nyitotta ki azt az ablakot; a kocsi elindult, befordult a sarkon, az utca ott maradt, immár üresen. Késő. Késő, hála az Istennek, mondta egy közönséges, gúnyos hang. Igen, hála Istennek! És mégis büntudatot érzett ott a gyomorszáj körül. Lelkiismeret-furdalást érzett, büntudat marcangolta – ám még a megbánáson keresztül is áttört valami rettenetes örömujjongás. Egy alantas, buja és brutális lényt, egy idegen és gyűlöletes személyt, aki azonban mégiscsak ő volt, vidámsággal töltötte el a gondolat, hogy most már aztán semmi nem akadályozhatja meg abban, hogy szándékai szerint cselekedjék. Márpedig ő másféle illatfelhőre, egy fiatalabb test melegére és ruganyosságára vágyott.

– Figyelj – mondta az oboa.

Bizony hogy Figyelj! Figyelj Babs pézsmailatú hálószobájára, ahol ott az az eperszínű alkóv, no és az a két Charing Cross Roadra nyíló ablak, melyen egész éjszaka bebámult, besütött az utca szemközti oldaláról a Porter's Gin hatalmas fényreklámjának fel-felvillanó fénye. A *Gin* szó sötét karmazsinvörös árnyalatban villant fel, és tíz másodpercen át az alkóv maga volt a Szent Szív, tíz csodálatos másodpercen át a saját arcához oly közeli, kipirult arc úgy ragyogott fel, mint egy szeráf arca, mintha csak a szeretet belső tüzeinek köszönhetné ezt a csodálatos átváltozást. Ekkor következett a sötétség és vele a még mélyebb átalakulás. Egy, kettő, három, négy... Ó, Istenem, add, hogy örök-

ké tartson! Ám pontosan mire magában tízig számolt, az elektromos mérőszerkezet újabb revelációt hozott működésbe – ezúttal a halálét, az Alapvető Rettene-tét; ugyanis ezúttal a fények zöldek voltak, és tíz rémes másodpercre Babs rózsás alkóvja sáros anyaméhvé változott, és az ágyon fekvő Babs maga is hullaszínt vett fel: posztumusz epilepsziába galvanizált hullá. A Porter's Gin felirat zöld fényében hirtelen nehéz volt megfelekednie arról, mi is történt, és ki is az az én, aki ott fekszik. Nem volt mit tenni, az ember kénytelen volt lehunyni a szemét és még mélyebbre süppedni, ha ez egyáltalán lehetséges, az érzékiség Másik Világába, kegyetlenül elmerülni benne, szándékosan belemerülni azokba az elidegenítő őrzöngésekbe, amelyek szegény Molly számára – a bekötözött Molly, („Figyelj!”), a highgate-i nyirkos sírban nyugvó Molly és természetesen maga Highgate, hát ezek voltak azok az okok, amelyek miatt az ember kénytelen volt azonnal lehunyni a szemét, ha a zöld fény Babs meztelenségéből hullát varázsolt – nos, szegény Molly számára mindvégig oly igen végletesen idegenek maradtak. Nem csak Molly számára. Lehunyt szemhéja alatt Will látta a saját ónixfehér sápadtságú anyját, kinek arcát átspiritualizálta az elfogadott a szenvedés, kézfejét pedig szörnyetegszerűvé és félállatává tette az ízületi gyulladás. Az anyját és az anya kerekese széke mögött álló, máris kocsonyaként elzsirosodott és kocsonyaként remegő nővérét, Maudot, telis-tele mindazokkal az érzésekkel, amelyek soha nem találtak a maguk számára megfelelő kifejezést a beteljesült szerelemben.

– Hogy teheted ezt, Will?

– Igen, hogy teheted? – visszhangozta Maud könnyes, vibráló kontraaltján.

Erre most mit mondjon? Nem volt mit mondani, mármint azoknál a szavaknál maradván, amelyeket

a jelenlétükben ki lehetett ejteni, amelyeket, már feltevé, ha kiejti őket az ember, az a két mártír – az anya, akit boldogtalan házassága tett azzá, és a lány, akit szenteskedő gyermeki áhítata – egyáltalán megért. Most mit mondjon – leszámítva a legobszcnább, tudományos objektivitást sugalló kifejezéseket, a legmegengedhetetlenebb őszinteséget? Hogy tehetett ilyet? Mindenesetre megtette, és ami a dolog gyakorlati oldalát illeti, mondhatni, kénytelen volt megtenni, mivel... mivel Babs rendelkezett bizonyos testi adottságokkal, melyeknek Molly híján volt, és bizonyos pillanatokban oly módon viselkedett, amit Molly elképzelhetetlennek gondolt volna.

Hosszú ideig tartott a csend; most azonban a különös hang ismét rázendített.

– Figyelj! Figyelj!

Figyeljen Mollyra, figyeljen Maudra és az anyjára, figyeljen Babsre. Ekkor hirtelen egy újabb emlék tört elő a bizonytalanság homályából, a zavarodottság ködéből. Babs eperszínű alkóvjában már más vendég lelt menedéket, és hogy az alkóv tulajdonosának teste eksztatikus rángásokkal rángott – azt már valaki másnak a simogatása váltotta ki. A gyomorszáj körül érzett büntudat mellett most megjelent a szívtájékon érzékelt kín, gyötrelem – meg az a torokszorító érzés.

Figyelj!

A hang közelebből hangzott fel, ott volt valahol, ott jobbra. Will abba az irányba fordult, igyekezett kissé megemelni magát, hogy jobban lásson; ám karja, melynek az lett volna a dolga, hogy megtartsa a súlyát, megremegett, kisvártatva fel is adta, Will pedig visszahullott a falevelek közé. Már neheze ésett az emlékezés, úgyhogy csak feküdt ott, és bámult felfelé, az őt körülvevő érthetetlen világra, félig lezárt szemhéján át. Hol van, és mégis hogy került

ide? Nem mintha ennek bármi jelentősége volna. Pillanatnyilag semmi más nem bírt jelentőséggel, csak a fájdalma, ez a szinte megsemmisítő gyengeségérzet. De akkor is, kizárólag tudományos kíváncsiságát kielégítendő...

Itt van például ez a fa, amely alatt (minden ok nélkül) fekvő testhelyzetben találta magát, ez a szürke kéreggel körülvelt oszlop, napsugár pettyezte ágakkal odafönt, ágakkal melyek ágyékszerűen csatlakoznak a fa törzséhez, nos, ennek igazság szerint egy bükkfának kellene lennie. Ez esetben – és Will csodálta magát borotvaéles logikája miatt –, ez esetben tehát nyilvánvaló, hogy leveleinek nincs joga ily nyilvánvalóan örökzöldleveleknek lenni. És ugyan mi készítetne egy bükkfát arra, hogy gyökereit a földfelszín fölé nyomja fel? És azok a nevetséges támpillérszerű képződmények, amelyek az álbükkfa törzsét támasztják – azok mégis hogy kerülnek ide? Willnek egyszer csak eszébe jutott a számára legkedvesebb sor minden általa ismert pocsék vers pocsék verssorai közül. ...Elmém e vészben támaszt hol talál? A válasz: megdermedt ektoplazma, korai Dalí.** Ami viszont teljes bizonyossággal kizárta, hogy Will a Chilterndombságban tartózkodna. Mint ahogy ebben a vajszzerűen tömény napfényben csapongó pillangók is igencsak ellene szóltak ennek a feltételezésnek. Miért ilyen hatalmasak, ilyen valószínűtlenül mélykék, vagy épp bársonyos fekete színűek, és miért, hogy oly extravagáns pávaszemekkel és foltokkal vannak megáldva? A gesztenyebarnából egy lila folt bámul kifelé, ezüstpor fedi a smaragdot, a topázt, a zafírt.

– Figyelj!

---

* Matthew Arnold *Barátomhoz* című verséből.

** Salvador Dalí (1904–1989) spanyol szürrealista festő.

– Ki az? – kiáltotta el magát Will Farnaby, aki ezt eredeti szándéka szerint határozott, félelmetes hangon tette volna, ám nem jött ki más a torkán, csak egy vékony, reszkető kutykurutty.

Ezután hosszú, és nagyon úgy tűnt, mélységes fenyegetéssel teli csend következett. A fa két támpillére közti üregből egy szempillantásnyi időre előbukkant egy hatalmas, fekete százlábú, majd megannyi karmazsinvörös színű lábacsokáján gyorsan eltűnt Will szeme elől a zuzmó borította ektoplazma másik repedésében.

– Ki az? – szólalt meg Will újból rekedt hangon.

Baloldalt a rekettésben sürgölődés támadt, és mint a gyerekszoba falán a kakukkos óra kakukkja, az ágak közül hirtelen előugrott egy jókora fekete madár, csókaméretű lehetett – csakhogy, talán mondani sem kell – nem csóka volt. Két fehér végű szárnyát összeütögette, és miután hirtelen átszelte a köztük lévő távolságot, egy kisebb elkorhadt fa legelső ágára telepedett, öt-hat méternyire onnan, ahol Will feküdt. Amint Willnek feltűnt, a madár csőre narancssárga volt, és mindkét szeme alatt volt egy kopasz, sárga folt. A kanárisárga lebernyegek a fejét oldalt és hátul csupasz, vaskos húsparókával borították. A madár oldalra hajtotta a fejét, és először a jobb, majd a bal szemével nézett rá Willre. Ezután kinyitotta narancssárga csőrét, elfütyülte egy pentatonskálájú kis dallam tíz-tizenkét hangját, olyasfajta hangot adott ki, mint mikor valaki csuklik, és ezután, mintha kántálna valamit, *dó dó szó dó*, ezt mondta:

– Gyerünk, fiúk, itt és most, gyerünk! Itt és most.

A szavak hatására összeállt a kép, és Willnek hirtelen minden eszébe jutott. Ez itt Pala, a tiltott sziget, a hely, ahol még nem járt újságíró. Minden bizonyos reggel van, annak a napnak a másnapján, amikor volt

oly ostoba, és elment vitorlázni, még hozzá egyedül. A rendang-lobói kikötőből indult délután. Eszébe jutott a fehér vitorla, amelyet egyfajta hatalmas magnóliaszirom-hasonmássá hajlított a szél, a hajóorrnál sistingó víz, a hullámok tetején ragyogó gyémántok, a gyűrött jáde csillogása két hullámtaréj között. Kelet felé pedig, a szoros túloldalán micsoda felhők, micsoda fehér szoborremek Pala tűzhányói felett! Közben ott ült a kormányruznál, egyszer csak azon vette észre magát, hogy énekel – és bár hihetetlen, azon kapta magát, hogy kétség sem férhet hozzá, boldog.

– „Három a rivális” – szavalta a szélben –, „két liliumfehér fiú talpig zöldben, ó, egy az egy, s örökre lesz mind egyedülvaló.”*

De még mennyire, hogy egyedülvaló. Egyedül ezen az óriás ékszeren, a tengeren.

Ezután pedig, amint azt talán mondani sem kell, bekövetkezett, amivel kapcsolatban minden óvatos és tapasztalt hajós előre figyelmeztette. A hirtelen kerekedett fekete szélvihar, az eső és a hullámok váratlan, értelmetlen őrzöngése...

– Gyerünk, fiúk, itt és most, gyerünk! – kántálta a madár. – Itt és most.

Valójában az az elképesztő, hogy egyáltalán itt van, tűnődött, itt, a fák alatt, és nem odalent, a Palai-szoros mélyén, vagy ami még rosszabb lenne, ripityára zúzva a part menti sziklák aljában. Hisz igaz ugyan, és önmagában csodaszamba megy, hogy sikerült süllyedő csónakjával átevickélnie a kicsapódó hatalmas hullámokon, és a fövényre futtatnia a csónakot az egyetlen homokos sávon, amelyet leszámítva Palán mérföldszámra csak köves partszakaszok találhatók, még ekkor sem volt vége. Ott tornyosultak a sziklák;

---

* A *Zöld a gyékény* című karácsonyi dalból.

ám a kis öböl csúcsában volt egy meredek, vízmosásos szurdok, ahonnan fátyolszerű vízesések egymásutánjában csorgott le egy kis patak, a szürke homokkő falakon pedig helyenként fák és bokrok nőttek. Kétszáz méter sziklamászás – teniszcipőben, ráadásul úgy, hogy akárhová tette a lábát, mindenütt csúszott a víz miatt. No meg, édes Istenem, a kígyók! A fekete épp ott volt azon az ágon, melyet ő arra használt, hogy feljebb húzza magát mászás közben. Öt perccel később pedig egy hatalmas zöld példány tekergőzött a sziklaperemen, pont ahová lépni akart. Rettegését egy végtelenszer erősebb rettegés váltotta fel. A kígyó látványa megijesztette, és ez arra készítette, hogy hirtelen mozdulattal meghátráljon. Meggondolatlanságának köszönhetően elvesztette az egyensúlyát. Egy kétségbeejtően hosszú másodpercen át, annak dermesztő tudatában, hogy itt a vég, a perem szélén imbolygott, majd zuhanni kezdett. A halál, a halál, a halál. És aztán, miközben fülében még a fa reccsenését hallotta, azon vette észre magát, hogy egy kisebb fa ágaiba kapaszkodik, úgyhogy az arcát összekaristolta, a jobb térde csupa vér és horzsolás volt, viszont élt. Fájt, de folytatta a mászást. Iszonyúan sajgott a térde, mégis egyre kapaszkodott fölfelé. Nem volt más választása. Aztán úgy tűnt, a fény kihunyni készül. A végén már majdnem teljesen sötétben mászott, csak a jó sorsában bízhatott, mászott, és pusztán elkeseredettsége lendítette tovább.

– Gyerünk, fiúk, itt és most! – rikoltotta a madár.

Azonban Will Farnabyt már hiába ösztökelte. Őt sem az *itt*, sem a *most* nem érdekelte. Ő *ott* volt, a csupasz sziklába kapaszkodott, *akkor*, a zuhanás rettenetes pillanatában. Alatta a száraz levelek zörögtek; reszketett. Kegyetlenül, kontrollálhatatlanul remegett a feje búbjától egészen a lába ujjáig.

II. FEJEZET

A madár további értelmes szavak helyett rikoltozni kezdett. Egy apró, éles, határozottan emberi hang annyit mondott: *mejnó madár*, aztán még hozzátett valamit egy olyan nyelven, melyből Will egy hangot sem értett. Léptek zaját hallotta a száraz leveleken. Egy apró vészkiáltást. Majd csend következett. Kinyitotta a szemét, és megpillantott két remekbe szabott kisgyereket, akik őt nézték, ahogy ott fekszik: tágra nyílt szemükben döbbenet volt és kíváncsi iszony. A kisebbik apró, öt, esetleg hat év körüli fiúcska volt, mindössze egy zöld ágyékkötőt viselt. Mellette egy négy, talán öt évvel idősebb lány állt, a fején gyümölcsökkel teli kosár. Hosszú karmazsinvörös szoknya volt rajta, majdnem a bokájáig ért; deréktól felfelé viszont pórén állt ott. A napfényben a bőre rózsaszínnel futtatott rézként ragyogott. Will az egyik gyerkőről a másikra pillantott. Milyen szépek, tökéletesek, mily rendkívül elegánsak! Mint két apró telivér. Egy tömzsi, lekerékített vonalakkal rajzolt telivér, arca, mint egy kerubé – ez a fiú. A lány pedig egy megint másfajta telivér volt, finom vonásaival és a sötét hajából font két copf által keretezett, inkább hosszúkás, komor kis arcával.

További rikoltások következtek. A kiszáradt fa ágán a madár rémülten nézett hol erre, hol arra, az-

tán egy végső kiáltás kíséretében felszállt a levegőbe. A lány anélkül, hogy akár csak egy pillanatra levette volna a tekintetét Will arcáról, hívogatóan kinyújtotta a kezét. A madár megrázta magát, leszállt, vadul csapdosott, megtalálta egyensúlyát, majd behajtott két szárnyát, és azon nyomban csuklani kezdett. Will csak leste, a meglepődés legkisebb jele nélkül. Most bármi lehetséges – bármi. Még az olyan beszélő madarakban sincs semmi meglepő, amelyek kisgyerekek kinyújtott ujjain landolnak. Megpróbált mosolyogni; csakhogya ajka továbbra is remegett, és abból, amit ő a barátság jelének szánt, minden bizonnyal valami ijesztő grimasz lett. A kisfiú rögtön el is bújtt nővére háta mögé.

A madár abbahagyta a csuklást, és egy újabb szót kezdett hajtogatni, melyet Will nem ismert.

– Runa.

Vagy nem? Nem. *Karuna*. Minden kétséget kizáróan: *Karuna*.

Will felemelte remegő kezét, és rámutatott a kerek kosárban található gyümölcsökre. Mangó, banán... Kiszáradt szájában megindult a nyálelválasztás.

– Éhes – mondta.

Majd miután az az érzés fogta el, hogy ezen egzotikus körülmények közepette a gyermek jobban értené, ha inkább a zenés vígjátékokból ismert Kínai figurájával rukkolna elő, a következő változattal próbálkozott:

– Én renni é-es.

– Szeretnél enni? – kérdezte a gyermek tökéletes angolsággal.

– Igen – enni – felelte Will –, enni.

– Szállj el, mejnó!

A lány megrázta a kezét. A madár ellenkezés gyanánt vijjogni kezdett, aztán visszaszállt a kiszáradt fa

ágára. A gyermek egy táncoséhoz hasonló mozdulattal emelte a magasba sovány karját, levette a fejről a kosarat, majd a földre helyezte. Kiválasztott egy banánt, meghámozta, majd félelem és együttérzés közt hanykolódva az idegen felé indult. A kisfiú kiáltott valamit azon az érthetetlen nyelven, és belecsimpaszkodott a lány szoknyájába. Egy megnyugtató szó kíséretében a lány megállt, még jócskán a veszélyzónán kívül, és a gyümölcsöt a magasba emelte.

– Kéred? – kérdezte.

A még mindig reszkető Will Farnaby kinyújtotta a kezét. A lány nagy óvatosan oldalazott felé, majd ismét megállt, lekuporodott, és fürkészni kezdte.

– Gyorsan már! – mondta Will az elviselhetetlen türelmetlenség hangján.

Ám a kislánynak esze ágában sem volt kockáztatni. Le nem vette a szemét a férfi kezéről, és miközben a legkisebb gyanús mozdulatra kész lett volna visszakozni, előre hajolt, majd óvatosan kinyújtotta a kezét.

– Az isten szerelmére – Will könnyörgőre fogta.

– Isten? – a gyermek hirtelen támadt érdeklődéssel ismételte meg a szót.

– Melyik isten? – tette fel aztán a kérdést. – Hisz annyi van belőlük.

– Bármelyik istenverte isten megteszi – felelte Will türelmetlenül.

– Én egyikkel sem vagyok igazán kibékülve – válaszolta a lány. – Én az Együttérzőt kedvelem.

– Akkor mutass te is némi együttérzést! – Will kérlelni kezdte: – Add nekem azt a banánt!

A lány arckifejezése ekkor megváltozott.

– Ne haragudj! – mondta bocsánatkérően.

Kihúzta magát, úgyhogy most látszott, milyen magas, gyorsan tett egy lépést a férfi felé, és reszkető kezébe ejtette a gyümölcsöt.